

{ אז נדברו }

פרשת ראה ע"ז | גליון בין הזמנים | ערב ראש חדש אלול תשע"ז

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל:

a8447168@gmail.com

להשתתפות

בהוצאות

הגליון:

- בבנק

באמצעות

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

- בדואר

לכתובת

זבולון 9 חיפה

משפחת פולק

תודה

מראש!!!

אבא ואמא מלויים את שלמה לאוטובוס... לישיבה...

ערב ראש חודש אלול... התרגשות גדולה שררה בבית... שלמה שלנו יוצא לישיבה... אמא מחתה דמעות... מי האמין... זה היום עשה ה'... כמה התפללתי... כמה חיכיתי ליום הזה... ששלמה יגדל ויתחיל ללמוד תורה... כמה התפללתי עליו שישב וילמד ויצמח תלמיד חכם אמיתי שאחת ישאל אותה יבקש... לשבת בבית ה' כל ימי חייו... והנה!!! המשאלה כעת מתחילה לצאת לדרך!!! שלמה אורז את התיק בשמחה... ו... ויוצאים ללוות אותו... אבא ר' דוד... והרבנית בת שבע יוצאים עם הבן שלמה ללוות אותו לישיבה... ו... ואז!!! הגיע השלב של הברכות... שלושה ברכו את שלמה... **אבא!!! אמא!!! והשכינה הקדושה!!** כל אחד בירך ברכה אחרת... כל אחד מברך מהמקום שלו... זה לשון הגמ' בסנהדרין (קג):

אמר ר"ח אמר ריב"ז: "ל"א תאונה חליך רעה" – של"א ישלוב בך יצר הרע ושלא יבעתוך חלומות רעים והרהורים רעים... ונגע לא יקרב באלהך – של"א יהיה לך בן או תלמיד שמקדיח תכשילו כרכים.. עד כאן ברכו אביו!!! עד כאן זה הברכה של האבא- דוד המלך לבנו שלמה... אבל מכאן ואילך זה הברכה של אמא-בת שבע: מכאן ואילך ברכתו אמא: "כי מלאכיו יאווה לך לשמרך בכל דרכיך על כפיים ישאוך פן תגוף בלבוך נגדך על שחל ופתן תדרוך תרמוס". עד כאן ברכתו אמא!!! זהו? אבא גמר לברך??? אמא גמרה לברך??? עכשיו הגיעה התורה של השכינה לברך: מכאן ואילך ברכתו שכינה: "כי בי חשק ואפלטוהו אשגפיהו כי ידע שמי יקראני ואענהו עמו אנוכי כלנה חללנהו ואכבדהו, אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי...".

כתוב כאן: שכל בחור ישיבה שיוצא מהבית... הוא צריך כח!!! הוא צריך דחיפה ותנופה של שלוש ברכות!!! משלושת השותפים שבו:

ברכה של אבא!!! ברכה של אמא!!! וברכה של הקב"ה!!!

מה ההבדל בין הברכות של אבא דוד לברכות של אמא בת שבע??

אבא חושש מהסכנות **שמבפנים!!!** ואמא מפחדת רק מהסכנות **שמבחוץ!!!**

שים לב: האמא בת שבע... מה היא מברכת?? כי מלאכיו יצווה לך... לשמרך... הם ישמרו אותך מכל מיני סכנות... איזה סכנות?? על שחל ופתן תדרוך... תרמוס כפיר ותנין... אמא מפחדת מהאויבים שמגיעים מבחוץ... מהאריות שביער... ומהנחשים שבמדברות... אמא מתפללת שה' ישלח לך מלאכים שיעמדו על פתח הישיבה ולא יתנו לאויב להיכנס!!! לא יתנו לכל מיני רוחות זרות... לכל מיני מכשירים קלוקלים להיכנס לכיס שלך... זה ברכה של אמא!!! אבל אבא??? אבא מפחד לא רק מהאויבים שמבחוץ... הוא מפחד גם מהאויבים שמבפנים... שים לב מה הברכות של אבא דוד?? שלא ישלוט בך היצר הרע... כן... אותו יצר שנמצא עמוק בתוך הלב שלך... הוא מגיע יחד איתך לישיבה... יושב איתך בבית מדרש... ממנו תזרה... ממנו תשמור מרחק... שלא יבהלך חלומות רעים... הרהורים רעים... החלומות מגיעים מבפנים!!! הרהורים מגיעים מבפנים!!! וגם אותו תלמיד שמקדיח תבשילו ברבים... זה גם אסון שמגיע מבפנים! מתוך כתלי הישיבה... בקיצור: לא פשוט! גם אבא דוד וגם אמא בת שבע היו עירניים... הם ידעו שיש התמודדויות שעומדות לפני הניק שלמה... ו... והוא צריך ברכות... ואכן אחרי שאבא ואמא עשו את שלהם... אחרי שהם הוזילו דמעות כמים... ואחרי שהם מתפללים בלי סוף על הבן יקיר שלהם שילך בדרך הישר... ויעשה את רצון ה'... כאן השכינה מסיימת את מזמור יושב בסתר עליון... בהבטחה וברכה להורים הדואגים... אל דאגה אבא ואמא... יש שכר לפעולתכם... אתם התחלתם ואני אגמור בעדכם: **כי בי זשיק ואפלטוהו אשגפיהו כי ידע שמי יקראני ואענהו עמו אנוכי בצרה אזלצוהו ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי** אמן...

---אפשר להסביר את הגמ' הזו בסנהדרין בכל מיני אופנים... כל אחד יקח את זה למקום שלו... מה שבטוח!!! הבחור שלנו שיוצא כעת לישיבה צריך הרבה ברכות... הרבה דמעות... והרבה תפילות שילוו אותו לאוטובוס... הוא צריך הרבה תמיכה... תמיכה רגשית מההורים... והכי הרבה תפילות... כן כן... להיות בחור ישיבה טהור... נקי... שמור... זה לא פשוט!!! זה לא מובן מאליהו! הוא צריך את הברכות שלכם... ואת השכינה שתצטרף אליכם ותבטיח את השמירה... הנה... הוא כעת הולך להכניס את המחזור של ראש השנה ויום כיפור לתיק... והלב מחסיר פעימה... כן... בני היקר... זה לא צחוק... אתה הולך כבר לראש השנה... בני היקר: לשנה טובה תכתב... שנה של התעלות בתורה... עוד שנה שתשמור על עצמך... תמשיך לצעוד בדרך הנכונה... תמשיך לעשות נחת לאבא שבשמים ולנו שני שותפיו... ---אצל ההורים שנה זה לא כ"כ הרבה זמן!! אדם בגיל חמישים פלוס... שנה אחת אצלו זה תרומה... אחד מחמישים... שנה יותר שנה פחות... אבל אצל הבן יקיר שלכם... בגיל ההתבגרות הקריטי כ"כ... הבן שלכם שרק כעת פתח עיניו!!! אצלו כל שנה זה עולם!!! בחור בגיל הישיבה... כל שנה הוא עובר מהפכים של מאה שמונים מעלות באישיות שלו... להתפלל עליו שיצליח בשנה הקרובה זה לא עוד שנה... זה שנה גורלית!!! כל שנה בגיל הזה היא הרת גורל!!! כבר עכשיו... כבר בערב ראש חודש אלול זה הזמן להתפלל עליו... לשלוח אותו בישיבה עם דמעות... ו... ולא לנגב אותם עד שנשמע את הבת קול "לך אכול בשמחה לחמך..."

גם הנינים הקטנים שלי רוצים לאכול שלמים... אבל קשה להם לאכול בשר...???

קעת נעבור לר' ירוחם... יהודי יקר... סבא למשפחה עניפה ורחבה... 12 ילדים... נכדים... נינים... בלע"ר...

סבא ר' ירוחם בנושא של קרבנות לא סומך על אף אחד!!! כל רגל הוא בעצמו עולה לרגל ורוכש קרבן חגיגה לכל המשפחה המורחבת... במשך השנים הוא צבר המון ניסיון... הוא יודע כמה כמות... כמה יותר... כמה פחות... ואכן בשנים עברו בחג הסוכות היה מספיק למשפחה עגל בן שנה... ו... גם זה היה יותר מידי... אבל בעשר שנים האחרונות זה לא הספיק... וסבא התחיל לקנות פרוו!!! כן!!! תחשוב: משפחה שמונה למעלה ממאתים נפש... ואנחנו רוצים לספק להם בשר לשני ימים ולילה אחד... זה בהחלט פרוו!!!

סבא כל פעם מחדש מתרגש... מי ילד לי כל אלה... מי האמין שנגיע למצב שגם פר כמעט לא מספיק לנו

אבל בשנה האחרונה סבא ירוחם שם לב ש... שהנינים הקטנים לא מסתדרים עם בשר של פרו... כי הוא בשר קשה... וקשה לילדים ללעוס אותו כי כידוע... בשר עגל הוא רך... וככל שהעגל גדל ככה הבשר הולך ומתקשה...

סבא ירוחם לא ויתר... צריך לדאוג גם לנינים... הוא הלך להתייעץ עם ר' זלמן הקצב... מה עושים?? מה... שאני אקנה שני קרבנות חגיגה... פר ו... ועגל... נכון שאפשר... אבל אני לא אוהב את זה... כי... כי אני שומר על המשפחה בעשר אצבעותי שישארו מגובשים... אם הם יראו שאפשר לעשות שתי קרבנות... שנה הבאה כבר כל אחד יעשה לבד... חבל לי... נו... מה עושים?? ר' זלמן הקצב חשב וחשב... ו... ואז הוא ענה... תקשיב ר' ירוחם... תקשיב לי... כמו חבר... יש לי רעיון בשבילך... אבל אני מודיע לך מראש... זה רעיון טיפה מקורי!!! נועז!!! ויש קצת סיכונים בה!!! מה הרעיון?? בא נעשה כזה דבר: במקום שתקנה פר לחגיגה... עזוב... תקנה פרה!!! (שלמים באים לא רק מזכרים... גם מנקבות) אבל!!! לא סתם פרה אלא פרה מעוברת... ו... וכידוע עובר ירך אמו... ולא צריך אפילו לשחוט אותה... הוא נותר בשחיתת אמו... ו... ואז הכל מצוין... אתה תשחוט פרה לשם חגיגה!!! ותרויח גם פרה וגם את העגל העובר! כל המבוגרים יאכלו את הבשר של הפרה!!! ואילו הילדים יקבלו את הבשר של העגל... שהוא בשר הכי רך שיכול להיות... אין לך עגל יותר צעיר מעובר... אבל!!! כאן מגיע האבל הגדול!!! הרעיון הזה הוא קצת הרפתקאני... ולמה?? כי... כי אם פתאום... **לפני השחיטה**... משהו מתחיל להסתבך... והעגל יחליט פתאום להוציא יד או רגל החוצה הההלך עליך... פה אתה נכנס לסוגיות המסובכות ביותר בחולין בפרק בהמה המקשה... ולמה?? כי ברגע שהעגל הוציא יד או רגל!!! מאותו רגע ליד הזו יש דין של טריפה... ואת היד שיצאה אסור לאכול!!! וברגע שאתה חותך את היד הזו אוטומטית היא מטמא את הבשר שנגע בה מדין מגע טריפה שחטה שמתמא את הקודש ופוסל את התרומה... בקיצור: העסק יכול להסתבך... ולא סתם... אלא במקרים מסוימים זה יכול לסכן את כל טהרתו של הקרבן וגם יכול להביא טומאת אבר מן החי לתוך העזרה... שפה כבר נכנסים לכת... אבל שוב... קח בחשבון: שכל הסיכונים האלו רק במידה ומשהו מתחיל להסתבך שם... אבל אם הכל יעבור בשלום... אין רעיון יותר מוצלח מזה... ר' ירוחם הלך על זה... פרקי תהילים נאמרו... המתח היה גדול... אבל שעת השחיטה התקרבה... פרקי תהילים נאמרו... היד הייתה על הדופק... המתח היה גדול... ו... וברוך ה' השחיטה עברה בהצלחה... וגם הנינים של ר' ירוחם זכו לאכול קרבן שלמים ולשמוח לפני ה'...

אוטוטו מגיע סוכות... ו... ו... וכולנו עולים בעזה"ש לירושלים... ושוב זוכים להקריב קרבן ראיה וחגיגה ושמחה ו... ותודה... ועולה... וכו' וכו'... **אז לפני הכל:** אני רק רוצה בקצרה לתת לך עדכון קצר בסקר השווקים... אז ככה: פסח זה החג של הכבשים!!! ואילו סוכות זה החג של הפרים!!! ולמה?? מסיבה פשוטה: דבר ראשון: בפסח יש קרבן פסח... והוא מגיע מהכבשים או מהעזים... ממילא מטבע הדברים יש ביקוש אדיר לכבשים... ממילא גם נערכים בהתאם והשוק מוצף בכבשים... ככה זה בפסח!!! אבל בסוכות יש מהפך מאה שמונים מעלות!!! מה יש?? אז אני רוצה לגלות לך סוד: שיש עונה אחת שבה כל הכבשים מתעברים... מתי זה?? בחודש ניסן! יש על זה אפילו פסוק מפורש בתהילים: "לכשו כרים הצאן..." אימתי?? בזמן ש"עמקים יעטפו בר..." - דהיינו בזמן הקציר... ממילא: הרחלות מתעברות בניסן ויולדות... מתי?? בחודש תשרי (או בחודש אלול... תלוי לפי מי... עיין תחילת מסכת ר"ה...) עכשיו ככה: היות וכל הכבשים נולדים בחודש תשרי!!! ממילא נוצר מצב מאוד בעייתי... כי... כי לכתחילה לא מקריבים קרבן עד שלא יעברו שלושים יום מלידתו (חוץ מקרבן פסח ובכור שהתורה לא הקפידה על כך) ממילא רוב הכבשים שנולדו עכשיו אי אפשר להקריב אותם... נו... אז מה נשאר לנו?? את הכבשים שנולדו בשנה שעברה... אבל לא!!! זה גם בעיה: כי קעת אני אגלה לך עוד סוד שלא כולם יודעים אותו: שכמו שבחור שנכנס לשיבה... במשך שנה שלימה הוא שיעור א'... ואז כשמסתיימת השנה של שיעור א' יש בין הזמנים!!! ו... ואז אחרי!!! רק אחרי בין הזמנים... אז מידעיו עולה לשיעור ב'... נו... ובין הזמנים מה הוא היה נקרא?? האם שיעור א' או שיעור ב'?? מה התשובה?? לא זה ולא זה!!! לכן זה נקרא בין הזמנים!! בין שיעור א' לשיעור ב'!! עד כאן מוכר?? **אז זהו!!! שבדיק אותו סיפור עם הכבשים**... הכבש... בשנה הראשונה לחייו הוא נקרא כבש... בשנה השניה הוא כבר עולה לשיעור ב'... והוא נקרא איל... אבל בין השנה הראשונה לשנה השניה יש חודש ימים!!!! של בין הזמנים!!!! שבחודש הזה הוא לא כבש ולא איל... אז מה הוא כן?? הוא נקרא פלגס!!! ובחודש הזה הוא פסול להקרבה... ולמה?? כי יש כבש ויש איל... והוא לא כבש ולא איל... וממילא נוצר מצב: שאם כל הכבשים נולדים בחודש תשרי... אז גם הכבשים נהיים בני שנה בחודש תשרי... וממילא: ממה נפשך... הכבשים שנולדו עכשיו א"א להקריב אותם כי לא עבר לא עבר שלושים יום מלידתם... ואילו הכבשים שנולדו בשנה שעברה בתקופה הזו... גם אותם א"א להקריב כי כמעט לכולם יש דין של פלגס... ממילא נוצר מצב שבניגוד לפסח שהשוק מוצף בעיקר בכבשים... הרי בסוכות יש מחסור נואש בכבשים!!! כמעט ואין כבשים בכלל!!!! (יש כמובן מעט מאוד כבשים שהקדימו להיולד בחצי הראשון של חודש אלול שאז עד סוכות הם כבר נהיים כשרים לקרבן אבל זה מעט מאוד... הם חריגים בעונה...) אם כבר... אז יש רק אילים זקנים בני שלוש שאותם כבר אסור להקריב...

עד כאן מידע עדכני מהשוק!!! אז זהו שבחג סוכות לשם שינוי... הקרבנות היו מגיעים בעיקר מפרים ועגלים... כן... כמו שיש שוק ארבעת המינים עם היחודיות שלו... והמאפיינים שלו... ככה יש שוק של קרבנות מיוחדים מאופיינים לעונה של סוכות... ו... ו... ואם כבר דברנו על השוק של הקרבנות... אז יש לי עוד חידה מאוד מעניינת בנושא זה: שגם השוק של קרבן העופות עובר טלטלה מאוד משמעותית בדיוק לקראת חג סוכות!!! תנחש למה... מאה שקל אם אתה מנחש!!!! (לא אני משלם)... **ובכן:** קרבן עוף כידוע מגיע משני מינים בלבד: או תורים!!! או בני יונה!!! והנה מישוה הראה לי מלב"ם שמביא פסוק מוכר בשיר התורים: "כי הנה הסתיו עבר... הגשם חלף הלך לו... עת הזמיר הגיע **וקול התור נשמע בארצנו**!!!!" מה כתוב כאן?? שהתור הוא לא פחות ולא יותר מהעופות הנוודים!!! זאת אומרת: כשרק מגיע הסתיו... התור מרים כנפיים ופשוט נעלם... ולא רואים אותו עד האביב... זאת אומרת: חמישים אחוז מענף קרבנות העוף אוזל במשך כל עונת הסתיו והחורף... אתה מבין לבד שזה משפיע מאוד מאוד על המחירים... ממילא: אם כבר דברנו על המחסור החמור שיש בתקופה של סוכות בכבשים... אז דע לך שגם בעופות יש איזה שינוי...

עד כאן דברנו בשפה של השוק... רק שתדע... תדע להיערך...

אני רוצה לחפש... אבל אני לא יודע

את מה...

בפרשת השבוע התורה מצוה אותנו לבנות את בית המקדש... "לשכנו תדרשו ובאת שמה..." דורשים חז"ל בספרי: **על פי נביא! כלומר: הגילוי וההכרזה איפה מקום המקדש... צריכה להגיע ע"פ נביא...** שואל הספרי: **יכול תמתיך עד שיאמר לך נביא? ת"ל: "לשכנו תדרשו" דרוש ומלא ואח"כ יאמר לך הנביא...** כתוב כאן: שאנחנו צריכים לחפש!!!! ואחרי שאנחנו נעשה את שלנו ונמצא את החיפוש... אז... אז יגיע הנביא ויגלה לנו... הנה... זה כאן...

יש לי קושיה עצומה: אני לא מבין: מה פירוש **לחפש???** את מה בדיוק לחפש?? הרי בשביל **לחפש...** צריך לדעת לכה"פ **מה לחפש...** כשמישהו נעדר וכולם מחפשים אותו... לפחות נותנים לנו איזה תמונה... או איזה קצה חוט איפה הוא אמור להימצא ואז יוצאים לחיפוש... אבל כאן... תחפשו!!! תחפשו את בית המקדש!! מה... מי... איפה...

אתה יודע מה... אני מסכים... אני יוצא לחפש... נו... מה??? מה הנתונים שצריך לחפש... הבנת את השאלה שלי??? שאלה פשוטה מאוד!!!!

הביאור בזה הוא כך:

ישנה תכונה מאוד מוכרת בנפש שלנו!!! תכונה שאין אדם מבוגר שלא מכיר אותה מקרוב... תכונה ששמה "שבלונה"!!!! כל אדם טיפה מבוגר... שכבר מצא את עצמו פחות או יותר... בשלב מסוים הוא שירטט לעצמו איזשהו מערכת של סדר יום מסוים!! איזה שבלונה מסוימת שבתוכה הוא חי!! ואנחנו מאוד מאוד לא אוהבים שמשבשים לנו את השבלונה הזו. **אני אתן לך דוגמא מאוד מזערית וקלאסית:** בחצי שנה האחרונה אני יושב בבית הכנסת ונוצר מין מצב ששני הכסאות שלידי פנויים... גם מצד ימין וגם מצד שמאל... והאמת היא שאני מרוצה מזה... יש לי מרווח נשימה... על הכסא מצד ימין אני מניח את הנרתיק של התפילין ואת הטישו. ומצד שמאל אני מניח את הספרים שאני רוצה... הכי טוב בעולם. והנה!!! אחרי חצי שנה שכבר התרגלתי... שכאן המקום שלי... וכאן התפילין נמצאים... וכאן הטישו נמצא... יום אחד הגיע מישהו והחליט להתיישב בדיוק לידי... **תנחש מה הייתה התחושה שלי באותו רגע???** אאוף... מה... מה אתה נצמד אלי עכשיו על הבוקר...? מה אתה נדבק אלי... לך... לך מפה... תחפש לעצמך מקום אחר... **כמובן!!!!** כמובן שהכל בלב... תכליס אין לי זכות להגיד לו מילה... אבל ככה הרגשתי... **ולמה?** כי היות וככה התרגלתי!!! אז זה נהיה חלק מהשבלונה שלי!!! שאני מניח את הנרתיק של התפילין כאן!! ואני עומד כאן!! והטישו כאן!! וממילא כשמגיע אותו אחד ופתאום חודר לתוך השבלונה המרובעת שלי... זה מעצבן אותי... אני לא אוהב את זה... לא... לא... **אין אדם מבוגר שלא מבין על מה אני מדבר!!!!!!**

אבל!!!!!! תתאר לעצמך שהסיפור היה בדיוק הפוך... אל תשאל... אני ממש נעלב... כבר חצי שנה אני

רוצים שהמשיח יגיע... ולמה?? כי... כי יש לי שבלונה!!! יש לי את הסדר יום שלי!! את החיים המתוכננים שלי!! ו... ופתאום המשיח יגיע ו... ואיכשהו הוא אמור לחזור לי לתוך השבלונה... ו... ואת זה אני לא אוהב!!!! תחשוב... שהמשיח יגיע... ופתאום יהיה מאוד צפוף בבית הכנסת... יהיו כל מיני אנשים חדשים... יסתובבו לי יותר מידי הרבה חרדים בין הרגלים... לא!! לא!! זה מפחיד אותי... ת... תן לי לחיות...

תצחק!!! אבל זו הנקודה!!!! אל תזעזע לי את השבלונה!!!!

אז זהו!!! רצון ה' שנחכה למשיח!!! נחפש את המשיח!!!!

מה פירוש **נחפש** את המשיח??? שנכניס לתוך השבלונה שלנו את תחושת ה**חסר** שבהעדורתנו!!! כן... נכון... התרגלתי שאין משיח... אבל זה לא שהתרגלתי להסתדר בלי המשיח!!! אלא התרגלתי לחוש את תחושת ה**חלל והחסר** בהתמהמהות המשיחית. ולחכות כל הזמן מתי החלל הזה יתמלא! וממילא ברגע שהמשיח יגיע לא אצטרך לפנות מקום בשבלונה שלי... אדרבה... אני כבר עומד מוכן ומזומן לזה... (עיין ערך המשל שהבאתי...)

זה הפשט לשכנו תדרשו!!! אומרת התורה: **תחפשו** את בית המקדש...

מה פירוש **לחפש** את בית המקדש?? הכוונה היא:

להכניס את בית המקדש לחלק מהשבלונה שלי!!!

תבין: כבר אלפיים שנה בית המקדש איננו... המשמעות היא: שכבר במשך אלפיים שנה אנחנו חיים את החיים שלנו בלי בית המקדש!!!

השאלה היא: אין!!! אין אנחנו באמת חיים בלי בית המקדש??

אז בינינו... הרי אני ואתה התרגלנו לחיות ולהסתדר גם בלי בית המקדש... נכון?? אז במילים אחרות: **בינינו את השבלונה של החיים שלנו ללא בית המקדש!!!!** נו... מה המשמעות?? המשמעות היא: שכשבית המקדש פתאום יום אחד יבנה... מה אני ארגיש?? אני... אני ארגיש כמו שהרגשתי כשאותו אחד פתאום התיישב לידי... כמו שאז הרגשתי אוף... הוא חודר לי לתוך השבלונה... אז לא נעים להגיד בקול... אבל מבחינה מסוימת ככה אנחנו עלולים להרגיש כשיבנה בית המקדש... אנחנו נרגיש מין נטל מסוים... מין משהו זר שחודר לנו לתוך החיים וצריך להכיל אותו... פתאום יש הוצאות חדשות שצריך לבלוע אותם... נסיעות חדשות...

אז זהו!!! בשביל שזה לא יראה ככה... בשביל זה התורה מצווה אותנו: לשכנו תדרשו!!! תדרשו את בית המקדש... תחפשו אותו...

מה פירוש **לחפש**? במה זה מגיע לידי ביטוי שאני

יושב בבית הכנסת ואף אחד לא רוצה לשבת לידי... אני מרגיש בן אדם דחוי... לא יודע... מה כ"כ שלילי ביי? מה יש... למה אף אחד לא רוצה לשבת לידי... וככה אני מרגיש כבר חודש... חודשיים... אני מחכה בכליון עיניים שמישהו יבא ויתיישב לידי ויציל אותי מהתחושה הזו (אגב: אני במקרה מדבר על תחושות אמיתיות... רק שתדע ותקח בחשבון שיש גם כאלו אנשים...) ו... ובנתיים הזמן עשה את שלו... וכבר התרגלתי לשבת לבד... התרגלתי לשים את הנרתיק של התפילין כאן ואת הטישו כאן... והכי הכי: התרגלתי לעלבון הצורב הזה שאף אחד לא רוצה לשבת לידי... והנה!!!! ביום בהיר אחד מישהו פתאום הגיע והוא רוצה!!!! רוצה לשבת בדיוק לידי... רוצה לשבת דווקא פה!! דווקא לידי!!! תנחש איך הגבתי??? אוהו... אורו עיני... בא ברון ה'... מיד פיניתי בשמחה את הנרתיק של התפילין... בא... תשב...

אה... מה ההבדל בין שני המקרים?? הרי בשני המקרים התרגלתי למשהו מסוים?? בשני המקרים השבלונה שלי נהייתה ששתי המקומות שלידי פנויים... אז למה במקרה הראשון מאוד התעצבנתי שמישהו חודר לי לתוך השבלונה... ואילו במקרה השני... אדרבה... שמחתי מאוד שמישהו חודר לי לתוך השבלונה... מה ההבדל???

ההבדל הוא פשוט מאוד:

במקרה הראשון היה לי טוב עם זה שאני לבד!!! אז השבלונה שלי מסתדרת לבד!!! לכו כולכם... תנו לי לחיות... אבל במקרה השני... שלא היה לי טוב עם זה... אז נכון... יש לי שבלונה... אבל מה קרה פתאום? הרי התרגלתי כבר לשבת לבד?? אין פתאום אני מצליח תוך רגע לשנות הרגלים? מה ההבדל בין המקרה הראשון למקרה השני... הרי בשניהם התרגלתי במשך חצי שנה לשבת לבד?? אז אין במקרה השני... כ"כ מהר קל לי לשנות את מה שהתרגלתי??

מה התשובה? כן!!! מתי קשה לי לשנות הרגלים?? כשההרגל נהפך להיות חלק מהשבלונה שלי!!! כשאני מתרגל לשבת לבד וטוב לי עם זה... זה נהפך לחלק מהשבלונה... ואם תגיע לשבת לידי זה יפריע לי... אבל!!! ברגע שמפריע לי שלא יושבים לידי... כל זמן שזה מפריע לי... זה לעולם לא יוכל להיפך להיות חלק מהשבלונה שלי!!! כי לא טוב עם זה... אדרבה... אני כל הזמן מחפש מישהו שיסכים לשבת לידי... אם כבר יש פה הרגל... אז התרגלתי לחכות ולחפש שמישהו יבא ויתיישב לידי... אז אם יש פה שבלונה... אז השבלונה פה היא עצם התקווה... נו... מתי כבר מישהו יבא ויתיישב לידי ויציל אותי מהחרפה הזו?? **ממילא לעולם לא התרגלתי לזה!!!** אדרבה התרגלתי לחכות מתי כבר מישהו יבא להתיישב לידי... נו... וברגע שהוא הגיע... מיד הלב שלי התרחב... בא... בכיף... אני מוכן ומעוניין להצטמצם... רק תבא... עד כאן ברור????

משיח!!! משיח זה משהו שיום אחד יגיע... ו... וכשהוא יגיע כולנו מבינים שהוא יתפוס איזשהו מקום... מאוד ברור לנו שהוא יכנס לנו איכשהו בתוך החיים... וזו הסיבה שיש הרבה שבסתר לבם לא

התשובה היא: **מה שחסר מחפשים!!! מה שאין מחפשים!!!**

תכניסו את החלל הזה לתוך השבלונה של החיים!!! תכניסו את החסר הזה של בית המקדש לחלק בלתי נפרד מהשבלונה של החיים... כדי... שכשיום אחד בית המקדש יבנה... אתם תקבלו אותו בזרועות פתוחות ולא תהיו עסוקים בעצמכם... בלהצטופף בשביל להכיל את האורח החדש

את הקטע הבא ניתן לדלג... כעת אני פשוט הולך להסביר פשוט בפרשת שבוע: לא סתם התורה מצווה דווקא על בית המקדש "לשכנו תדרשו..." יש פה רקע מסוים... יש בבית המקדש סיבה מיוחדת שאנחנו לא נדרוש אותו... **והיא:** הרי גזרה חכמתו העליונה שבית עולמים לא יבנה מיד כשמתיישבים בארץ... (למה... זה עוד נושא...) ממילא התכנית הייתה שעם ישראל יחלקו את הארץ... יתיישבו בה... כל משפחה תקבל את האחזה שלה... והחלקה והתת חלקה שלה... וככה במשך **קרוב לארבע מאות שנה** עם ישראל כבר יתמקמו עמוק עמוק בתוך ארץ ישראל... **ואז!!!!!!** ביום בהיר אחד... ללא הודעה מוקדמת יגיע נביא ויציב על מקום מסוים!!!! איפה? **לא ברור... באזור שבט... איזה שבט?? גם לא ברור...**

באיזה אזור...?? **אין מידע!!!! במקום אשר יבחר ה'!!!** באן שהוא... איפה שהקב"ה יבחר... זו חידה סתומה... כעת אף אחד בעולם לא יודע היכן זה יהיה... מה שברור לכולם שיום אחד יגיע נביא... והוא פשוט יציב על שטח מסוים... קח בחשבון שיכול להיות שזה הקרקע שעליה הבית שלך כעת עומד... תאר לעצמך... יש לך שדה אחוזה... ירשת אותה מאלטער אלטער זיידע שלך... וכל המשפחה המורחבת מתמקמת כאן... ועסקים כרגיל... כאן נולדתי... כאן נולדו אבותי... כאן יוולדו ילדי... וביום בהיר אחד מגיע אליך הנביא ואומר לך: אדוני... כאן ביהמ"ק צריך להיבנות... **אה... איך תגיב??? אאאאא... למה... לא רוצה... זה... זה... זה שלי!!!! נכון???** תאר לעצמך... שבט שיש לו את הנחלה שלו... את ההקצאות שלו... את השטח הטריטוריו שלו שהוא צריך אותו לרשימה ארוכה של בקשות... ופתאום הנביא מודיע... רבותי!!!! כל העיר הזו... כל השטח הזה פתאום שייך לכל השבטים... שהרי העיר שבה יבנה בית המקדש לא מתחלקת לשבטים... **אה... איך אותו שבט יגיב???** האם הוא ישמח ש... שהנה... הקב"ה בחר בנו להיות השכנים שלו... או... או שהתגובה תהיה אאאא... לא רוצים... למה דווקא אצלנו... הבטחנו אותו כבר לרשת הגנים... או לביהמ"ס של קהילת...

הנה לך דוגמא קלאסית של "שבלונה"!!!!!! הנה לך דוגמא קלאסית מה יכול לקרות אם לא יהיה "לשכנו תדרשו..." אם לא נחפש ונדרוש ונשתוק לבית המקדש... ו... ופתאום הוא יופיע ויצטרך מקום... אז... אז... אז כל אחד יתחמק באדיבות... לא... לא אצלי... אין לי מקום פנוי להשראת השכינה... **ואם ככה!!!!!!** אם זו תהיה הקבלת פנים לאבינו שבשמים תשכח שבית המקדש

יבנה... **אז תשכח מבית המקדש!!!** הקב"ה לא בכל מחיר מגיע לשכון בבית המקדש... בית המקדש זה לא תורה... תורה זה בכל מחיר... "בחימה שפוכה אמלך עליכם..." אבל בית המקדש... אם לא רוצים... לא צריך... קמתי אני לפתוח לדודי ודודי חמק עבר... אם אנחנו לא נראה נכונות ורצון שהוא ישרה ביננו... הוא לא יבא לשכון בכה...

נו... אז מה עושים??? **מה עושים שחלילה לא תהיה קבלת פנים קפואה מצידם של עם ישראל???** בשביל זה כשעם ישראל הגיעו לארץ ישראל... הדבר הראשון שהם עשו: הפרישו את דושנה של יריחו!!! מה פירוש?? דושנה של יריחו זה היה המקום הכי הכי משובח בארץ ישראל... שכככולם היו רוצים אותו... לא היה שבט שלא איחל לעצמו... הלואי ויפול בגורלי דושנה של יריחו... **אבל לא!!!** אף אחד לא קיבל את זה!!! הניחו את דושנה של יריחו בצד!!!! **ולמה???** דושנה של יריחו מחכה... **למי???** היא מחכה לאותו יום שהנביא יבא ויגיד בדיוק איזה שטח צריך להקצות לבית המקדש... ומאיזה שבט זה צריך להגיע... וברגע שאותו שבט יצטרך לוותר על שטח ששייך לו ולהקצות אותו לצורך בית המקדש... **הוא יקבל במקומו!!!!!! את דושנה של יריחו...** כך שאל דאגה... אין מה לחשוש שיום אחד יגיע הנביא ויעקור אנשים מבתיהם וישאיר אותם ללא קורת גג... כי מי שיאלץ לוותר על מקומו לצורך בית המקדש... יקבל כנגד את הנחלה המשובחת ביותר בארץ ישראל... את דושנה של יריחו...

כן!!!! היות והתורה מצווה אותנו "לשכנו תדרשו" תדרשו... תחפשו... תרצו ותחפצו בבית המקדש... אבל מצד שני התורה יודעת שיש פה קונפליקט שהיות וכל אחד חושש שהוא הולך לאבד את הקורת גג שלו... וזה יכול לגרום לנו שלא לחפש את לבית המקדש... בשביל זה אנחנו מתחכמים ומפרישים את דושנה של יריחו כדי לאפשר לנו לקיים: "לשכנו תדרשו..."

כולנו מכירים את הגמ': **כל המתאכל על ירושלים זוכה ורואה כננייה... וכל שלח מתאכל על ירושלים אינו זוכה ורואה כננייה...** אתה יודע מה הפשט הפשוט בזה???

ככה:

מי שירושלים הייתה חסרה לו... מי שהרגיש תחושה של חלל בחסרון ירושלים... אז כשירושלים תבנה הוא ירגיש... הנה... החסר התמלא... עד היום לא היה לי את ירושלים... והנה... הנה אלוקינו זה קיינו לו... אבל מי שלא מתאבל על ירושלים... במילים אחרות: הוא התרגל להסתדר בלי ירושלים... אם ככה... מי שהתרגל להסתדר בלי ירושלים אז כשירושלים תבנה... במקום לשמוח בבנייה... הוא יהיה עסוק בלהכיל אותה... הוא יהיה עסוק בלהתרגל אליה... הוא יהיה עסוק בלקחת את הנשימה העמוקה ולהתרגל לכל מיני מחויבות חדשות... מי שירושלים לא הייתה חסרה לו!!! אז כשהיא תבנה... לא נעים... אבל היא תהיה לו לנטל!!! יארך לו הרבה זמן עד שהוא יצליח להכניס את ירושלים לתוך השבלונה שלו... בשביל זה התורה מצווה אותנו: **לשכנו תדרשו!!!** תדרשו את ירושלים!! תחפשו את ירושלים!!!! מה פירוש לחפש?? לחפש פירושו... תפנו כבר עכשיו מקום בשבלונה של החיים שלכם!!! שכבר עכשיו... גם כשביהמ"ק איננו... שיהיה את החלל הזה שהוא מקום

שמור לבית המקדש... שנשאיר מקום ריק במחזור של שלוש הרגלים... שכשיבנה בית המקדש נוכל לכתוב שם בקצרה מה צריך לעשות עכשיו... עדכני ליום שאחרי שיבנה ביהמ"ק... **בשביל זה יש כל מיני דברים שאנחנו עושים זכר למקדש!!! כדי להשאיר את החלל הזה... שלא נתרגל לחיות בלעדיו... כמה דוגמאות קטנות:** תאר לעצמך שביו"כ במוסף... לא היינו עוסקים בעבודת כה"ג... היינו רק מתוודים... ותשובה... ונתנה תוקף... וזהו!!! והנה!!!!!! בית המקדש יום אחד יבנה... ופתאום העבויידה משתנה... פתאום יש כה"ג... עבויידה... שעיר משתלח... איך היינו מרגישים ביום כיפור הראשון?? זה... זה פאסט נישט... זה לא איום כיפור דיג'... עד היום ידעתי שיו"כ זה בישיבה... אשמנו בגדנו... אבל לעמוד בעזרה ולהשתתף עם הכ"ג בעבויידה...? מה זה... מה זה הדבר הזה?? מאיפה הבאתם את מעמד ההדלקת נרות חנוכה הזה? לכן!!! כבר עכשיו אנחנו עוסקים מידי שנה במוסף בעבודת כה"ג... כבר עכשיו זה חלק מלוח הזמנים של הבית כנסת ביו"כ... כדי שכשיבנהמ"ק יבנה... לא נצטרך לשבור את הראש איפה לדחוף את זה... **יש עוד כל מיני דוגמאות דומות...** אם זה המנהג לסובב את הבימה ולומר הושענא הושענא... או תקנת חז"ל ליטול לולב כל שבעה... זכר למקדש!!! מה פירוש זכר למקדש?? אם במשך אלפיים שנה אנחנו לא נעשה זכר לזה שבביהמ"ק נטלו לולב כל החג וסובבו את המזבח בלולים... אז כשביהמ"ק יבנה אנחנו נצטרך לנשום נשימה עמוקה... ולהתרגל למצוות ה"חדשות" האלו... אז זהו!!! בשביל שלא נעמוד כמו תיירים כשביהמ"ק יבנה... לכן כבר עכשיו אנחנו לכה"פ משאירים עושים איזה תזכורת... כדי שזה לא יהיה חדש לנו לגמרי... היום עושים שמחת בית השואבה זכר למקדש... אה מה הקשר בין המפגש החברתי הזה להליג'ר שמחת בית השואבה?? שאלה טובה... אבל לכה"פ יצרנו חלל!!! חלל שקוראים לו שמחת בית השואבה... היום זה מגיע לידי ביטוי בכמה סיבובים... וכשיבנה ביהמ"ק נמלא את המעגלים האלו ברוח הקודש... אבל לכה"פ אנחנו יודעים על מה מדובר... לפחות כשביהמ"ק יבנה לא נפתח שתי עיניים מתעגלות... אה... שמחה... שואבה... מים... לשכנו תדרשו!!! צריך לחפש את בית המקדש!!! אין מחפשים?? משאירים כל מיני חללים!!! חלל בדמות תשעת הימים... חלל בדמות כל מיני מצוות שהם זכר למקדש... כדי שכשיבנהמ"ק יבנה... הוא לא יצטרך להקים מישהו מהמקום הקבוע שלו... הוא לא יצטרך להזיז תאריכים... ודו"ק...